

שבות פרק ד יצחק מה

ב. בדברי הגרש"ז אויערבך זצ"ל בזה

כתב הגרש"ז אויערבך זצ"ל^{כט} בענין זה, דמה שנוהגים לברך על נרות בזמן שיש אור חשמל חזק ובהיר וליכא כלל שום שמחה יתירה מריבוי אור הנרות, אולי הוא בגלל שחז"ל קבעו את השמן להידור במצוה וגם ידוע וניכר שזה לכבוד שבת, הרי זה חשיב כהנאה וגם שמחה^ל.

וגם נראה דכיון שכל הנשים הנשואות מקפידות מאד על מצוה זו לכן אפשר שגם נעשה כמנהג חשוב להוסיף נרות כאלה לשם מצוה ולברך על זה וכו'^{לא}, ועדיין צ"ע, ע"כ.

העולה מכל האמור, דאמנם עיקר תקנת ההדלקה היא לצורך האור במקום הסעודה, מ"מ בזמנינו נהגו לסמוך להדליק נרות בברכה גם כשאין ניכרת תוספת האור, או משום שההדלקה היא חובת הגוף ואיכא כבוד שבת במעשה ההדלקה כמ"ש האגרו"מ, או כמ"ש הגרש"ז אויערבך זצ"ל^ל משום שניכר בנרות אלו שהם לכבוד שבת וזה חשיב כהנאה ושמחה, וגם נעשה כמנהג להדליק בברכה נרות אלו לכבוד שבת.

ומ"מ ודאי לכתחילה יש להדליק כעיקר התקנה, שהאור הנצרך במקום הסעודה יודלק לכבוד שבת.

ולכן בעת שבעלת הבית מדליקה את הנרות תדליק גם את החשמל, ותכוין בברכה על שניהם, ואם היה דולק מבעוד יום, תכבה ותדליק אותו לכבוד שבת, כן שמעתי מהגרש"ז אויערבך זצ"ל, ומהגרי"ש אלישיב שליט"א.

כט. בשש"כ פרק מ"ג הע' קע"א ובמילואים שם.

ל. כלומר אולי סגי בכך שיש הנאה ושמחה לא מחמת תוספת האור אלא מכך שדולק אור שניכר שהוא לכבוד שבת.

לא. ועיי"ש דגם לדעת השו"ע שאין מברכים על הלל בר"ח משום דעל מנהג לא מברכים, אפשר דהכא דמי להדלקת נרות חנוכה בבית הכנסת שלכו"ע מברכים כיון שהברכה היא בזמן שכולם מברכים בבית, [והוי מנהג שעיקרו בדין], וה"נ במנהג חשוב זה, אף שמעיקר הדין הוא נקבע להנאת אורה.